

Ocupació perspicaç

Magí Camps

OCUPACIÓ PERSPIÇAÇ

A partir del conte de Pere Calders 'INVASIÓ SUBTIL'

A l'Hostal Punta Marina, de Tossa, coneixeré un japonès desconcertant, que no recordarà en cap aspecte la idea que jo tinc formada d'aquesta mena d'orientals.

A l'hora de sopar, s'asseurà a taula de cara a mi, després de demanar-me permís sense gaire cerimònia. Em cridarà l'atenció el fet que no tingui els ulls allargats ni la pell groguenca. Al contrari: en qüestió de color tirarà a galtes rosades i a melena rossenca.

Jo estaré encuriósit per quins plats demanarà. Confesso que serà una actitud pueril, esperant que encarregui plats poc corrents o mixtures exòtiques. El cas és que em sorprendrà fent-se portar amanida -"que hi hagi força tomàquet", dirà-, cap i pota, molls a la planxa i ametlles torrades. Al final, cafè, una copa de conyac i una fària.

M'imagino que el japonès menjarà de manera exageradament pulcra, irritant i tot, pinçant els aliments com si fossin peces de rellotgeria. Però no serà pas així: l'home farà anar destrament la forquilla, mastegarà a galta plena sense complicacions estètiques. A mi, és cert, em farà trontollar els partits presos.

Fins i tot, parlarà català com tots nosaltres, sense ni un pensament de cap accent foraster. Això no serà tan estrany, si es considera que aquesta gent és molt estudiosa i llesta en gran manera. Però a mi em farà sentir inferior, perquè no sé ni un mot de japonès. És curiós de constatar que, el toc estranger a la xerrada, l'hi posaré jo, condicionant tota l'actuació -gestos, paraules, entrades de frases-, al fet que el meu interlocutor serà japonès. Ell, però, estarà fresc com una rosa.

Jo creuré que aquell home deurà ésser representant o repartidor d'aparells fotogràfics, o de transistors. Qui sap si de perles negres... Treuré tots aquells temes i ell els apartarà fent un ample gest de la mà. "Duc sants d'Olot, jo", dirà. "Encara hi ha mercat?", li preguntaré. I em dirà que sí, que ha anat perdent però que ell es defensa. Fa la zona sud de la Península, i afirmarà que, així que té un descans o hi ha dues festes seguides, cap a casa falta gent...

-No hi ha res com a casa! -remarcarà satisfet.

-Us esteu al nostre país?

-I doncs? On m'he d'estar, si no?

Sí, és clar, són rodamons i es fiquen pertot arreu. Me'l tornaré a mirar i podré assegurar que cap detall, ni en la indumentària ni en la figura, no delatarà la procedència japonesa. Fins i tot durà un escut culer a la solapa.

Tot plegat serà molt sospitós, i em capficarà. La dona s'haurà fet dur el sopar a dalt, perquè estarà una mica empicada; li contaré els fets, adornant el relat de les

aprensions pròpies de la sospita: si cal, es tractarà d'un espia.

-I d'on ho has tret que és japonès? -em preguntarà ella.

Riuré, potser de mala gana, compadit de la innocència dels seus ulls.

-Els conec d'una hora lluny... -li contestaré.

-Que és que n'has tractat gaires?

-No, però els clisso de seguida!

-T'ho ha dit ell, que era japonès?

-Ni un sol cop. Són astuts...

-T'ho ha dit algú?

-Ningú no m'ha dit res, ni falta que em fa. Tinc l'instint esmoladíssim!

Ens discutirem. Sempre em punxa dient-me que sóc malpensat i que un dia tindrè un disgust dels grossos. Com si no em conegués prou! Potser és que es complau a no raonar i és d'una candidesa esfereidora.

Aquella nit dormiré poc i malament. No em podré treure el japonès del cap. Perquè mentre es presentin com són, la rialleta a la cara, les inclinacions i aquella mirada de gairell, hi haurà manera de defensar-se'n. Així ho espero! Però si comencen a freqüentar-nos de manera tan simulada i acompanyats d'aparat ful, donaran molta feina.

ORIGINAL

INVASIÓ SUBTIL

Pere Calders

A l'Hostal Punta Marina, de Tossa, vaig conèixer un japonès desconcertant, que no s'assemblava en cap aspecte a la idea que jo tenia formada d'aquesta mena d'orientals.

A l'hora de sopar, va asseure's a la meva taula, després de demanar-me permís sense gaire cerimònia. Em va cridar l'atenció el fet que no tenia els ulls oblics ni la pell groguenca. Al contrari: en qüestió de color tirava a galtes rosades i a cabell rossenc.

Jo estava encuriós per veure quins plats demanaria. Confesso que era una actitud pueril, esperant que encarregués plats poc corrents o combinacions exòtiques. El cas és que em va sorprendre fent-se servir amanida -"amb força ceba", digué-, cap i pota, molls a la brasa i ametlles torrades. Al final, cafè, una copa de conyac i una breva.

M'havia imaginat que el japonès menjaria amb una pulcritud exagerada, irritant i tot, pinçant els aliments com si fossin peces de rellotgeria. Però no fou pas així:

l'home se servia del ganivet i la forquilla amb una gran desimboltura, i mastegava a boca plena sense complicacions estètiques. A mi, la veritat, em feia trontollar els partits presos.

D'altra banda, parlava català com qualsevol de nosaltres, sense ni una ombra de cap accent foraster. Això no era tan estrany, si es considera que aquesta gent és molt estudiosa i llesta en gran manera. Però a mi em feia sentir inferior, perquè no sé ni un borrall de japonès. És curiós de constatar que, el toc estranger a l'entrevista, l'hi posava jo, condicionant tota la meva actuació -gestos, paraules, entrades de conversa-, al fet que el meu interlocutor era japonès. Ell, en canvi, estava fresc com una rosa.

Jo creia que aquell home devia ésser representant o venedor d'aparells fotogràfics, o de transistors. Qui sap si de perles cultivades... Vaig provar tots aquells temes i ell els apartà amb un ample moviment del braç. "Venc sants d'Olot, jo", digué. "Encara hi ha mercat?", vaig preguntar-li. I em va dir que sí, que anava de baixa però que ell es defensava. Feia la zona sud de la Península, i va afirmar que, així que tenia un descans o venien dues festes seguides, cap a casa falta gent...

-No hi ha res com a cas! -reblà amb un aire de satisfacció.

-Viviu al nostre país?

-I doncs? On voleu que visqui?

Sí, és clar, són rodamons i es fiquen pertot arreu. Me'l vaig tornar a mirar i asseguro que cap detall, ni en la roba ni en la figura, no delatava la seva procedència japonesa. Fins i tot duia un escut del Futbol de Club Barcelona a la solapa.

Tot plegat era molt sospitós, i em va capficar. La meva dona s'havia fet servir el sopar a l'habitació, perquè estava una mica empiocada; vaig contar-li l'aventura, adornant el relat amb les meves aprensions: si molt convé, es tractava d'un espia.

-I d'on ho has tret que és japonès? -em preguntà ella.

Vaig riure, potser no de bona gana, compadit de la seva innocència.

-Els conec d'una hora lluny... -vaig contestar-li.

-Que vols dir que n'has vistos gaires?

-No, però els clisso de seguida!

-T'ho ha dit ell, que era japonès?

-Ni una sola vegada. Són astuts...

-T'ho ha dit algú?

-Ningú no m'ha dit res, ni falta que em fa. Tinc l'instint esmoladíssim!

Ens vam barallar. Sempre em burxa dient-me que sóc malpensat i que qualsevol dia tindrè un disgust dels grossos. Com si no em conegués prou! Sembla que es complaigui a no raonar i és d'una candidesa increïble.

Aquella nit vaig dormir poc i malament. No em podia treure el japonès del cap. Perquè mentre es presentin com són, amb la rialleta, les reverències i aquella

mirada de través, hi haurà manera de defensar-se'n. Així ho espero! Però si comencen a venir amb tanta de simulació i d'aparat ful, donaran molta feina.

Paper de Vidre
Copy Left. pdv@paperdevidre.net